

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΠΙΣΤΗ ΕΡΩΜΕΝΗ.

Ἐλαφρόπνοη αἶρα ζεφύρου
 Τὴν πτεροῦδα τῆς νύχτας χαϊδεύει,
 Τὸ φεγγάρι τὴν ὑπερῆ νεύει
 Εἰς τὴν γῆ φιλικῆ του ματιά.

Εἶναι ζωρας, ἔρμια, ἀγριαδα,
 Οὔτε γὰρ στὸ βουνό ἀγριζαται
 Οὔτε φύλλο κἀνένα δὲν σεῖεται
 Στὴν ὀλιανθὴ δεινότερα.

Κουρασμέναις κοιμῶνται ἀνάργα
 Ἡ, πικρόστιραις θλαῖς φροντιδαίς,
 Μύρια πάθι καὶ πόθοι κ' ἐλπίδες
 Κι' ἄλλα τόσα περίσσια δευιά.

Τώρα ἡ φύσι παρόμοια εἶναι
 Πεθαμμένων, θαρρείς, κοιμητῆρι,
 Που ὁ ὕπνος κτρατώντας σκαφτῆρι
 Νεκροθάπτης κοινὸς λογιμαί.

Κάπου κάπου ἀκόμα κἀνένα
 Θυμποεγγει ἐπάνω ἀστέρι
 Καὶ ξανοίγει τὸ μάτι τὰ μέρη
 Που κοιμῶνται βαθεῖα κ' οἱ νεκροί.

Σιγαλά, σιγαλά τὸ σκοτάδι
 Ἀντισκόρτει κ' ἐδῶθε προβαίνει
 Ἀπ' τὸ δάσος ἐκεῖ φοβισμένη.
 Σὺν λαγοῦ πατησιὰ ἐλαφρή.

» Μὴ σιωπῆς, μόν' ἐμέρισε πίσω
 Μιά φωνὴ βγαίνει μέσ' ἀπ' τὸ χάσμα,
 » Ἄν καὶ ᾄσαι ἀνθρώπινο πλάσμα
 » Μὴν πατήσης ἐτούτη τὴν γῆ.

» Εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς μέσα κοιμῶνται
 » Σὲ γλυκούπνο ὕλοι δομένοι
 » Χιλιάδες νεκροὶ ξαπλωμένοι
 » Μὴ σοῦ δώσουν κατάρτα κι' ὀργή »

ὦϊμέ! ποῦ ν' ἀκούση τὰ λόγια
 Μιά ψυχὴ πάγει μέσα τῆς λάβρα!
 Σὲ λιγακί ἐντυμένη ἔς τὰ μαῦρα
 Μιά παρθένα προβάλλει σιμά.

Μιά παρθένα γλωμὴ ἄν τὸ θειαφι,
 Μὲ μαλλιά πεταχτὰ ζεπλεγμένα,
 Κι' ἀπ' τὸ κλάμμα μὲ μάτιζα περημένα
 Καὶ μὲ χέρια κ' ἐκεῖνα γλωμά.

Χάμο φάγει τριώντας τὸ χῶμα
 Κι' ἀπ' τὸ σκότος βοήθεια κρᾶζει,
 Νὰ τὴν τώρα . . . μιά πέτρα σκεπάζει
 Μὲ τὰ ζέπλεγα πλοῦσι μαλλιά.

Γονατίζει . . . ἐπάνω τῆρας
 Καὶ γυποῦντας τὰ στήθια τῆς κλαίει
 Δυστυχία τῆς! ἀρχίζει νὰ λέη
 Μ' ὀλοτρέμουλη μιά σιγαλιά.

» Ἦθε πάλ' ἡ πίστῆ σου ἀγάπη
 » Μὲ λουλούδα νοπιὰ νὰ σὲ βάνη,
 » Ἦθε πάλι νὰ κάψῃ λιθάνι,
 » Καθὼς σοῦταῖς νάναι πιστή.

» Ἦρθα πάλι πιστὰ νὰ σφυγγίζω
 » Τὴν δωση ἀπ' τὸ μνημὰ σου ἴπανο
 » Καὶ φωτῆλι καὶ λάδι νὰ βάνω
 » Σ τὴν κανδύλα μὴ λήξῃ σφυστή.

— » Μὴ σιωπῆς μόν' ἐμέρισε πίσω,
 Ἡ φωνὴ δυνατώτερα κρᾶζει,
 » Τὸν γλυκό του τὸν ὕπνο περαζέει
 Ἡ κλαφούρα σου, κέρη, αὐτή.»

ὦϊμέ! ποῖα φοβέρα ἤμπορει
 Τὰ στερα τῆς σιμά νὰ ἀπλώση!
 Τὴν παρθέν' ἀπ' ἐκεῖ νὰ σηκώση
 Ποιὰ φωνὴ ἤμπορεῖ δυνατή;

Τὸν σταυρὸ ποῦναι ἴπανο ἔς τὸ μνημα
 Ἀγκαλιάζει σφικτὰ τρομαγμένη,
 » Ἄχ! βοήθα, Σταυρέ, τὴν καυμένη,
 » Μὴ μὲ διώξῃ ἡ ἀγρία φωνή.»

Ἔτσι λέγοντας ζέγαμα ῥίγνει
 Ἀπεξάφνου τὸ ἄσπρο τῆς σῶμα,
 Καὶ φιλεῖ τὸ ἀπόνετο χῶμα
 Ὅπου κρύβει τ' ἀθῶο κορμί.

Συμφορά! τὴν φορὰ πᾶ ἐτούτη
 Ἡ φωνὴ δὲν τὴν κρᾶζει ἐκεῖνη,
 Τὼρ' ἀκέρως ὁ Χάρος ἀρίνει
 Τὴν μεγάλη φωνὴ του μὲ μιά!

Τώρα πλέον ἐτούτῃ τὸ χῶμα
 Δὲν φιλεῖ ὡς προχοῦ μὲ λαγάρτα,
 Μόν' τὸ χῶμα φιλεῖ μὲ λιμάρα
 Τὴν ἀθῶα αὐτῆς παρενθιά.

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 6 Μαΐου 1863.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.